

на Висшето училище главно съ туй, че той — безъ борба — даваше на университета пълна автономия, съ каквато не се ползува нито едно държавно учрѣждение у насъ и каквато — въ тоя размѣръ — едва ли би му била дадена отъ кой да е другъ кабинетъ, въ който министера на просвѣщението не би билъ привилегировано „външно“ лице, а партиенъ човѣкъ, който ще има да се бори съ мѣродавнитѣ фактори на своята партия. Защото, не е тайна, че автономията на университета не се ползува у насъ съ симпатитѣ на обществото. И докато несмѣняемостъта на съдитѣ фигурира въ программитѣ на нѣколко наши партии, университетската автономия не е била нито поменувана до сега у насъ въ програмни разисквания*. Не искаме да се спираме туку върху причинитѣ на това; не можемъ обаче да не отбѣлѣжимъ, че на въпроса никога почти не се е гледало принципиално, а се е говорило винаги за лицата, които образуватъ академическия персоналъ и се е рѣшавало всичко само споредъ личното мнѣние на съдящия за научнитѣ качества на този или онзи професоръ. Безъ съмнѣние, личнитѣ и научни достоинства на лицата, които образуватъ една коллегия, иматъ грамадно значение и никой не може да изисква, щото законитѣ да се правятъ безъ да се държи смѣтка за тѣхъ. Но съществуватъ ли нѣйдѣ въ свѣта закони и наредби, които да гарантиратъ отъ зла воля и отъ злоупотрѣбление съ тѣхъ! И универ-

* Изключение прави само программата на Радикално-демократическата партия, — може би защото е работена съ участие на професори.